

OCTAVIAN ȘIREAGU

ÎN
UMBRA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LUI
CRIST

1933

OCTAVIAN ȘIREAGU

ÎN UMBRA LUI CRIST

- POEME ÎN PROZĂ ȘI MAXIME -

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BIBL. UNIV. CLUJ

1415 * 27. V. 1933

EXEMPLAR LEGAL

CLUJ
EDITURA «TRANSILVANIA»
1933

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O. Sireagu

MOTTO:

*În ochii Tăi ard veșnice
întrebări, al căror răspuns
suntem noi...*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ROADELE UMILINȚEI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

I.

Cerul și-a închis porțile de azur și eu uitasem să-mi iau rămas bun dela Cel ce-mi ține sufletul în palmă...

Cu ce să bat oare, ca să-și deschidă portalurile pe-o clipă? Cu ce să bat?

II.

Ridică-te, sufletul meu, din vasul tău
oropsit, ridică-te!

Ierburile câmpurilor sunt înrouate și
Soarele nu și-a aruncat încă de pe muchile
dealurilor năvodul de aur...

Drege-ți aripile, sufletul meu, drege-ți-le!
La noapte, te va logodi cu un fir de
crin Ciobanul turmelor de stele...

III.

Floarea nu simte greutatea fluturului, care, după ce s'a ospătat din nectarul ei, a adormit pe perna corolei sale de rubin...

Nici frunzele arborilor nu se pleacă sub povara razelor de lună, dar cântecele mele sunt stânjenite cu ușurință de zizania păcatului...

Lumină lină! Însoțește-mi porumbeii
Vieții în orice sbor al lor!...

IV.

Pomul zilei de azi e numai al meu, căci roadele lui s'au pârănit la arșița conștiinței mele...

Sufletul m'a părăsit la cel dintâiu suspin al Zorilor, pornind să fure aurul fiecărei clipe...

Și pe când în zarea pală, mâni nevăzute pieptăneau Crepusculul, simțeam cum cresc în mine, ca pulerea unei rugăciuni rostite în gând, temeliele Cerului...

V.

N'am palate de marmură, nici averi chivernisite din sudoarea celor obijduiți,

Dar din minele creerului meu, împrejmuit de albele tăceri, voiu putea scoate atâtea pietre scumpe, ca să împodobesc cu ele toate căile neprihănitului Călător...

El cârmuiește cu vâsle de aur scoicile norilor, pe apele Slavei albastre, și mă va mulțumi mai curând, decât pe bogatul răutăcios, ce-mi calcă'n picioare prietenia, numai pentru că nu sunt de-o seamă cu dânsul...

VI.

Îmbie-mă, tu Primăvară, din cupa fiorului tău oblăduitor, îmbie-mă!

Eu sunt lujerul crescut din Fiul Tâmplarului cu ochi albaștri și iubirea mea răspândește mirodenii de taină și tămâie...

Cântă-mi, tu Primăvară, mărirea Celui ce te-a vărsat peste noi cu balsamele sale deșteptătoare, cântă-mi!

Adierile încropite și-au întins brâiele de lumină peste colibele pescarilor, deodată cu sosirea Drumețului, ce deschizându-și panerul inimei, plecă doinind pe marginea șoselei, să culeagă roadele Lumii...

VII.

Săgețile privirilor Lui de foc se pregătesc
să rănească dihania Noptii, ce nu vrea să-și
ridice aripile de pe lacul Aurorei...

Inima mea!, fii arcul din care se vor
înfige săgețile în fiara Întunericului, ce sugă
lacom sângele din sânul Zorilor...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VIII.

Un boboc de zambilă, în clipa când i-ai crăpat potirul de borangic, ca mulțumire Îți strigă plin de bucurie :

„Te văd“ ...

Celorlalți bobocci de pe aceeași creangă, uitându-se să le atingi pleoapele, au exclamat :

„Vrem să Te vedem ! Vrem să Te vedem !“ ...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IX.

Trândăvia mea Te-a făcut să rătăcești
și să nu nimerеști azi acasă...

În inima mea s'a strecurat poate duhul
Răului, care mi-a ascuns cavalul și nu-ți
pot vesti unde sunt...

Dar pasărea sufletului meu e gata să
sboare prin cenușiul serii, să Te'mpace cu
cântecele ei și să Te aducă înapoi:

Simt că-mi voi îmbogăți vistieria Vieții
și cu darul zilei de azi...

X.

Icoana de deasupra capului meu, când mă descoperi că vreau să păcătoiesc cu gândul că voi fi iertat de Cel ce nu știe să se supere, scăpă câteva lacrimi în untdelemnul ce-i aducea prinos...

Și atunci mi-am zis plin de cutremur:
Stropi-mă-voiu pe obraji cu apa, cu care am spălat pe la toacă limbile clopotelor,

Și fața mi se va înălbi, ca un cântec omenesc, îngânat de-o privighetoare, în catapeteasma unui zăvoiu...

XI.

Odată, pela revărsatul zilei, când de prin livezile nemărginitei Tale peruzele Îți adunai ciucurii diafani, în poala=Ți tămăduitoare de suflete bolnave, mă întrebam :

Să fii oare o candelă mică, ce abia=Ți desprinde umbra, sau ești toată strălucirea Soarelui, de când L=ai aninat de baierele hlamidei Tale fivite cu ceaprazuri de aur?...

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Ori ești poate un ochiu, curat numai ochiu, în fântâna căruia se resfrâng zi și noapte toate viețuitoarele Tale, împreună cu rostul, faptele și schimbările lor din clipă în clipă?

XII.

Tu, minune neobosită a bucuriei! Zăpușeala verii e nemărginită.

Cântecul a adormit în răcoarea gândului meu, ca un copil la umbra jucăriilor sale.

Adierea și-a oprit suflul, stând de poveste cu liniștea, iar cobzarii aerului și-au agățat lăutele pe crengile chiparoșilor...

Numai Tu îți legeni cădelnița blândeței deasupra pălălăilor Apusului.

Dragostea Ta o vom împodobi cu toată fireseala închinăciunilor noastre, înainte de ași așterne Noaptea pulpana peste noi...

XIII.

Nu știu de ce vorbesc aceeași limbă
ne'nteasă undele vieții mele cu acelea ale
gârlei ce saltă, ca un copil sburdalnic, în
cămașă de argint, printre capiștele sălciilor
triste...

Ori talazurile ei izvoresc din același loc
cu ale mele: din muntele Cerului?...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XIV.

În lumina dorințelor mele tremură chipul
celui dintâiu Om: cu blândețea păcii în ochi,
cu troița iubirii pe față și cu strălucirea dreptății pe buze...

Mă aseamăn de minune cu acest Om!

Totuși, blândețea Lui e mai mult decât
blândețe, iubirea Lui mai mult decât iubire și
dreptatea Lui mai mult decât dreptate...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XV.

Ce glumeț ești! Găitanele unui fulger,
uitându-și pe-o clipă strălucirea, în frunzișul
unei braniși aromitoare, pasărele, crezând că e
dimineață, au început să Te proslăvească cu
irmosul cântecelor lor...

Și Tu, în loc să le lămurești păcăleala,
prin a-Ți ascunde biciul de aur în clăile
norilor, ai lăsat să-Ți cânte toate cântecele pe
care Le-ai uitat...

XVI.

De când m'a privit urît Tăria printre zăbrelele de nori, n'am liniște: îmi vine să chem mereu pe Cineva, pe care nu-L văd și mă vede, nu-L întreb și-mi răspunde, nu cântă și-i aud neconținut orga minunată:

Sunt gata oricând, să părăsesc pragul lăcașului meu, unde nu mai am ogod, de când m'a pătruns Lumina printre jaluzele de nori...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XVII.

Un frandafir tânăr, ce simți că la noapte va fi nimicit de grindină, văzându-mă că-l privesc, mă rugă să-i învăț cântecul...

Micșuneaua, care stătea pitulată lângă el și auzi șoaptele, nu cuteză să zică nimic, ci-i îmbrățișă repede tulpina, strecurându-și în el cântecul...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XVIII.

De n'aș fi umplut în fiecare zi năstrapa
Iubirii din sufletul meu, i-ar fi secăt demult
izvorul :

Secerea Lunii, începând să-și adape
puișorii în fiecare seară, din caicul său de ar-
gint, în loc să i se sfârșească băutura, crește
mereu, prefăcându-se în lac de lumină...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XIX.

Pășeam prin încăperea aleii, cu gândul încărunțit de silnicia Vieții.

Deodată, mă pomenii în față cu Copilăria mea. Nu mă recunosc. Întrebând-o de unde vine, mi-a zimbit dulce și blând, fără să-mi răspundă îndată. Apoi, ca semn că începu să mă recunoască, zise :

„Roiul amintirilor tale mă abătu în calea ta. Dar, dac' ai vrea să-mi fii azi stăpân, nu te-aș putea primi și nici îmbrăca în odoarele mele sfinte. Tu nu ești cel de odinioară : suflet nepătat de copil. Tu, azi nu mai scoți din ceanacul sficiunii plânsul și râsul. Plânsul și râsul tău de acum e plânsul și râsul omului pământean“ . . .

„Ne vom întâlni încă deseori pe rețelele Vieții, dar, dacă nu te vei coborî de pe muntele sterp, unde ți-ai clădit biserica zilelor tale, nu te voi putea încinge cu brâul răscumpărării Marelui Tăcut“ . . .

XX.

Cireada norilor, înfierbântată de fuga ce-o
sâvârși pentru a-și ușura ugerile pline, peste
holdele înflorite, sorbi lacurile seninului...

Marea își sfășie atunci savana de ma-
lachită, de necazul că nu se putea privi în
zalele Eterului...

Iar Tu râdeai cu hohot din ascunzișurile
lumișurilor Tale, că ești curat oglindă și n'ai
nevoie să Te privești nicăiri...

XXI.

Când Intunericul se'mbrăcă în hainele Dimineții și Soarele își deschise porțile clemenței sale, inima mă făcu să-i prind un mister, pe care nimeni nu l-a auzit niciodată.

Spunea că port în sufletul meu un ghem al durerii dumnezeiești, din firul căruia, după ce mi-am țesut mantia Vieții, trebuie s'o aștern peste mormântul vremurilor apuse, unde tainicul Zidar clădește din fărâmiturile celor dispăruți noile minuni...

XXII.

Dacă-mi umplu ulciorul auzului cu isopul cântecelor Tale, sunt mai aproape de Tine decât firele de iarbă, pe care ropotul ploii le face să se îmbrățișeze,

Mai aproape și decât ouăle din cuibul turturelei, ce împlânzește cu cântecul său fiorul tainelor din moscheea pădurii...

Și mi se veștejesc obrajii de suferința că nu-mi pot umplea în fiecare zi harpa pieptului cu cântecele dragostei Tale...

XXIII.

Un pământean, cocoșat întâmplător pe scările domniei, dacă vrea să vorbească cu mine, își trimite servitorul să mă cheme înaintea sa...

Tu, care-mi povățuiești căleașca zilelor,
Te apropii de mine, ca cea mai smerită
slugă...

Așa ești Tu, scutul celor mici!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXIV.

Ce priveliște mi s'ar deschide oare'n fașă, dacă într'o noapte dalbă m'aș putea furișă în dosul Lunii?

Tot aceeași, ca de pe Pământ: un disc luminos, cu încreșituri neregulate, ori chipul sublim al unei fecioare, al cărei zimbet n'a sosit încă pe ținuturile noastre?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXV.

Atâta mișcare e în această dimineață, de par'că nu se va sfârși niciodată.

Milioane de ființe văzute și nevăzute își isprăvesc munca zilnică, ca și când cu ziua de azi s'ar mântui izvorul Vremii...

Sosește însă seara, cu susurul ei ne'nțeleș și trezește somnul în ochii Lumii, ce adoarme lăncezită în meterezele tăcerii...

Cineva a cutezat totuși să spună odată, că sgomotul nu e liniște...

XXVI.

Acolo, unde rîndunelele, ca niște mărgele de nestimate negre, alunecă pe mătasea Necuprinsului, din faptul zilei, până la căderea Noptii :

Acolo aş vrea să-mi bat undeva un piron, în sideful Tăriei și agățându-mi de el frînghia, împletită din caerul cântecelor mele, să mă cobor în jos, cu pieptul mustuind de șoapte divine, pe care urzindu-le în psalmi, mi-aș umplea cu ei golul naiului meu părăsit . . .

XXVII.

Unde și cine e ochiul mării ?

Cine-i cuprinde cu o singură clipire și
cine se scaldă în nuanțele zimbetului ei nețăr-
muri, de smaragd ?

Cine-i trimite somnul uriaș și cine se
desfătează în visurile ei vijelioase ?

Ale cui brațe îi susțin greutatea nemă-
surată din căldarea enormă, în care a fost
turnată, cu miriadele ei de pești și ființe ? ...

XXVIII.

Tu, umbră încărcată cu cercei de lumină!

Din mine Te desprinzi și'n mine dispari, ca o închipuire sfântă...

Albinele gândului meu au pornit săculeagă miere din florile stelelor Tale, iar Tu, ca să-Ți arăți semnele prieteniei, îmi trecuși mănunchiul de cântece prin inelul Tău nevăzut, și ele se înauriră.

XXIX.

Câteva zile, Soarele și-a ascuns fața în pădurile norilor. În prisaca inimii mele creșteau semnele suferinței. Boarea ce se strecura prin teii pregătiți de cununie, nu mai aducea de nicăieri cântece de păsări. Așteptam îndurerat să se crape undeva zăvezda Cerului și să-și risipească puzderia de hurmuze...

În dimineața următoare îmi curmară firul somnului laudele / grangurilor. Ceasornicul de aur al Înălțimilor îmbrățișă cu smocuri de raze nucii din grădina mea.

Și atunci am exclamat:

Doamne! Zimbetul Tău e izvor de cântece: lasă răcorească-mi fruntea aghiasma surâsului Tău!...

XXX.

Cu ce sunt eu mai mic, decât Tine, prietene, Tu care ții lumea pe maidanul palmei Tale, ca pe-o jucărie copilărească, dacă Firmamentul, cu toate podoabele lui, se poate privi în oglinjoarele ochilor mei?

De ce sunt eu mai slab, decât Tine, dacă tunetul mâniei Tale încape, ca un aușel, în colivia auzului meu, iar picioarele mele știu să străbată câmpiile plufitoare ale mărilor și prăfăriile acestui zăcământ de oase?...

XXXI.

Nu-Ți lua în mână toiagul Dimineții,
Tu, Față străvezie, până ce ochii mei nu vor
gusta pe-o clipă mierea somnului!

Azinoapte, vântul chinui îngrozitor arbo-
rii, iar norii, cari se războiră între ei, cu su-
lițe de foc, mă făcură să mă desfăt până târ-
ziu în lupta lor crâncenă, pe care o potoli
prăvalul ploii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXXII.

Întocmai, ca dintr'o coșniță: albinele opintirilor mele, ies cântând în Casa Ta plină de flori, unde se pierd și nu știu să se întoarcă, iar altele sosesc cu șuvițele îmberezate de nectar.

Ce s'ar petrece oare în inima mea urgisită, dacă întâmplător albinele mele, în loc de nectar, Te-ar fura pe Tine în stupul ei sărăcăcios?...

XXXIII.

Visurile mă freziră cu gânduri întunecate.
Ca să le înălbesc, le-am legat mănunchiu cu
o fâșie de rugă...

Și grija mi se șterse de pe față, ca un
suspîn în oceanul deșertului...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXXIV.

Cineva îmi șopti că sunt o mărgea știrbă,
aruncată de Tine pe Pământ, când încunjurat
de stebie de heruvimi, Îți dregeai salbele de
mărgăritare...

Iar acum Te bucuri, că Te poți privi în
ochii acestei mărgele, ce se simte bine în lo-
cul, unde și-a putut crește din pelinul lacrimi-
lor știrbina, pentru care ai lepădat-o din ar-
moariile Tale fulgerătoare...

XXXV.

Rămâi Tu culmea cea mai strălucită a
dragostei și mă voiu mulțumi să-Ți fiu umbra.

Rămâi Tu floarea ce scaldă Lumea în
miresme și mă voiu îndestuli să Te pot mi-
rosi...

Rămâi Tu clondirul de vin porfiriu, în-
cununat cu aurul spicelor de grâu, și mă voiu
mulțumi, dacă Te voiu putea gusta...

Rămâi Tu cuvântul veșnic înflorit și mă
voiu îndestuli să Te pot asculta...

XXXVI.

O ciocârlie, descoperindu-și odată figura în oglinjoara unei boabe de rouă, ce tremura pe geana unei floricele, s'a înspăimântat, spăr-gând-o cu ciocul...

Când vru să se privească însă din nou, înzadar își plecă pliscul asupra ei, înzadar se ridică și deasupra celorlalte flori: nicăiri nu i se mai lămuri ființa...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXXVII.

Mi-am tras clopotele în turla sufletului meu, ca să-i serbez nemurirea . . .

Păcatele mă năpădiră atunci în stoluri dese, ca să se curățe în bobotaia pocăinței mele, pe când pieptul meu, îngropându-și cântecele vechi, compunea melodii nouă pentru Cel ce semăna în ogorul Morții sămânța zilei de mâne. . .

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXXVIII.

Stăteai după perdelele sufletului meu și
Te uitai cum îmi descâlcesc firele conștiinței...

Așteptam să-mi vii în ajutor, dar știind
că le voiu descurca singur, ai rămas statue,
desfătându-Te'n roadele ce se coceau pe
creanga cugetului meu, și pe care începeai să
le zugrăvești acum cu roșul zimbetelor Tale...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

XXXIX.

Cui cânti, tu pasăre a Noptii, când sub
aburii întunerecului apele mângâie somnul peș-
tilor adormiți în pletele de rădăcini ale sălciilor
și sfințenia tăcerii preface în mister orice miș-
care?

...Eu nu știu cui cânt și totuși cânt.
Setea mi-o astâmpăr din apa adăpostită în ur-
mele căprioarelor, unde Crăiasa-Noptii se scaldă
mai liniștit decât în largul mării...

Tu știi pe cine L-ai putea apropia de
tine prin cântecele tale, totuși nu cânti, ci
m'ascuți pe mine.

Și eu mă bucur că m'ascuți...

XL.

Era noapte târziu. Stelele își pierdură staminele lacrimilor printre coamele negre ale furtunei. Din cremenele norilor tâșneau fulgere, spărgând coapsele Nemărginirii.

Crengi rupte suspinau adânc în tăcerea ce răsbea caerele depărtărilor adormite,

Iar pe pajiștea înăuntrului meu, se'mbrățișau Vijelia și Liniștea, ca două surori, născute una din misterul celeilalte.

XLI.

Unul dintre prietenii mei e tot din această lume și se deosebește totuși de ceilalți tovarăși cu cari îmi petrec zilnic câteva ceasuri.

El nu știe să vorbească, ci zimbește mereu. Limba Lui e o cascadă de semne în-
trebătoare...

Când mă părăsesc tovarășii și cred că am rămas singur, nu-L văd, dar simt că e lângă mine...

El e prietenul meu făcut, ce-mi lărgește'n suflet hotarele acelei Împărății, unde mizeria nu știe să dea mână cu păcatul...

XLII.

Unde să te cau, Tu, matcă de dărnicii?
În crugul Soarelui ce luminează Lumea,
sau în licuriciul care omoară întunerecul din
jurul unui fir de iarbă?

În muntele de granit ce îngenunchiază la
ușciorii raiului Tău, ori în furnica ce dă
târcoale, cu un sac pe spate, în jurul încăl-
țămintelor mele?...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ICOANE DE PROMOROACĂ

— COPILITEI MELE, BEATRICE —

BCU Cluj / Central University Library Cluj

I.

Mi-am pus urechea la pieptul Tău, copilă mea, și am ascultat:

Porumbelul Înțelepciunii psalmodia în inima Ta, ca o jerbă de raze în jurul ipostasului unei sfinte...

Din nou mi-am așezat urechea la pieptul Tău, fetița mea, și am ascultat:

Izvorul Cuvântului îți trezea cu clopoței de lumină mugurii de pe lăstarul sufletului Tău...

Iarăși mi-am alipit urechea de pieptul Tău, copilă mea, și am ascultat:

Paznicul Ohăvniciei zicea că prin Tine, zămislindu-mă a doua oară, și-a întărit Împărăția...

II.

Am prins pe hoțul de jucării, care Te făcu să plângi aznoapte, prin vis, fetița mea.

Tolba-i era îndesată cu undițe și lățușoare, iar pe fața lui tremura un surâs adevărat. El spunea că nu Te cunoaște și nu Te-a văzut niciodată. Să fie adevărat, copilița mea?

— Natati! Nadach! Nanic! Dadat!...

Dacă-l mai prind vreodată răscolind prin trăsura Ta, îi voiu scotoci toate buzunarele, iar tolba îi voiu arunca-o acolo, unde râul e mai adânc. Bine, fetița mea?

— Tabu! Emmemme! Nida! Dadeu! Inglingli!...

III.

Copilița mea, destăinuiește-mi, cu cine stăteai de vorbă în grădina somnului, de Ți se umplură gropițele obrăjorilor cu roua zimbetului?

Nu-Ți era teamă că Cel ce-Ți prindea mâna de catifea, e fără îndurare în iubirea Lui și Te va fura pentru cetele-i învăscute'n minunății?

...El e singurul vâslaș, care se coboară, ca o feerie de mângăieri, pe apele mohorite ale rostului nostru, fetița mea...

IV.

Te-am ridicat din leagăn, copilă mea,
și am început să Te port în jurul odăii.

Ne-am oprit la fiecare icoană și tablou;
am poposit și în fața canarului, ce-Ți îngână
pe loc vorbele cu care l-ai deșteptat din piro-
teala de după masă.

Ți-am arătat apoi dulapul cu cărți, înain-
tea căruia ai început să râzi dulce, ciupindu-
mă de urechi.

Știam de ce râzi: Tu cunoșteai toate
limbile în cari sunt scrise aceste cărți, fetița
mea...

V.

Cheamă în jurul Tău pe toți îngeșii Tăi prieteni, copilița mea, și le arată jucăriile care îți sîn de urît...

Eu mă voiu ascunde după ușă și voiu asculta tot ce vor întreba de Tine...

Iar, când îți vor arăta și ei jucăriile, îi vei ruga frumos să și le schimbe cu ale Tale pentru câteva zile...

Și atunci ele vor deveni tot atât de strălucite, ca ale lor...

VI.

Ai spart ulcica pe care Ți-o dădusem să Te joci, fetița mea. Fără să vreau, Te-am lovit atunci peste crinii mânilor, iar plânsul se grăbi să-ți încununare repede ochii cu stelișoare de lacrimi.

Mă întristase ceea ce făcusem. Simțeam aceeași durere de care era pătrunsă Maică-mea, în clipa, când m'a lovit întâi peste mâni, în copilărie, îngerașul meu.

Library Cluj

VII.

Rugăciunea Ta e jocul, fetița mea. Abia
Ți s'a urît de jucăriile jerpelite, cu care=Ți îm=
părtășești zilnic bucuria, alergi bătând din
pălmi, pe la toate ușile mobilelor, scoțându-le
pe rând cheile.

Dar ce nevoie ai Tu de chei, copilița
mea, când porțița inimei Tale nu cunoaște încă
zăvoarele prefăcătoriei și stă deschisă, zi și
noapte, înaintea Cerșitorului de suflete albe?...
BCU Cluj / Central University Library Cluj

VIII.

Tu mi ești cel mai scump dar de Crăciun, fetița mea!

În seara clopoșeilor, îngerul va sbura din inima Ta, cu făclia nevinovăției și va aprinde luminițele pomului încărcat cu bomboane de argint...

Va scoate apoi de sub cabanița sa se cerea Lunii și va făia cu ea legăturile de aur ale pachetelor porfirii,

Iar părinții Tăi, cu sufletele scăldate în isonul graiului Tău, te vor închina în gând Celui ce s'a născut în jghiabul vegheat de ochii vitelor...

IX.

Ai Țopăit veselă până la fereastră și mi-ai arătat cu degetul stoborul Bunei-Vestiri, copilăia mea...

Minunile chindiei prefăceau în corăbii stacojii piloanele norilor, iar Maică-Ta te'mbrăca cu lumina ochilor săi, în rochița de aur a fericirii sale...

Degetul Tău arată a doua oară odăjdiile Cerului, al căror surâs cârmâziu talmăciră clipa :

Era ziua ce-Ți dăruia cei dintâi pași, fetița mea...

X.

Primăvara și-a desfăcut aripile de curcubeu, întinzându=și=le peste toate izvoarele ne=incepute, copilița mea...

Vom eși într'o zi, și cu chiotele noastre vom sparge și noi vraja câmpului...

Apoi vom prinde toți fluturii pe care-i vom găsi răsfățându=se'n caliciul florilor și-i vom înhăma la căruciorul tău...

Așa=i, că Te=vei bucura mult, fetița mea?

DIN OAZELE GÂNDIRII

BCU Cluj / Central University Library Cluj

MAXIME

A crea ceva din nimic, înseamnă Dumnezeu.

*

A crea ceva din ceva, înseamnă că dorești să fii Om...

*

A crea ceva durabil din ceva, înseamnă c'ai devenit Om...

*

Norii memoriei sunt curierii sfinți, care îți oferă posibilitatea să-ți trăiești mai de multe ori viața...

*

Curajul nu-și părăsește până atunci adăpostul, până ce este ocolit de împrejurări...

*

Elogiile disprețului pot fi adesea punctul de plecare spre cele mai pronunțate aprecieri și laude...

*

O probă de înălțimea sufletului ți-o poate da și o faptă brutală, ori înfiorătoare...

Misterul n'are numai o singură cheie,
având mai multe, nu mai e mister...

*

Omul, manifestându-și prefăcătoriile, nu
face altceva decât că trădează anonim pe cei
dela cari și le-a însușit...

*

Consolațiile pot fi serioase numai atunci,
când ele sunt rodul unor remedii mai puter-
nice decât lucrurile, care te-au întristat...

*

Orice demnitate înaltă e o slugărnicie a
celui mai smerite inferiorități...

*

Răutatea păcatului constă în liniștea tai-
nică în care se săvârșește...

*

Judecarea cu ușurință a acțiunilor ome-
nești, pornește din absența voinței de a acți-
ona...

*

A pierde nădejdea în ceva, e dovada
cea mai vie a slăbiciunii celui ce a cutezat să
nădăduiască...

Nihiliștii și ateii, nu sunt, nici nihiliști,
nici ateii: ei sunt cei ce cred în Dumnezeu,
fără să vrea...

*

Frumosul e mama Iubirii, căci până ce
n'a existat frumosul, n'avea nimeni ce să
iubească...

*

Cel ce vorbește singur, își caută sufletul
pierdut...

*

Un exemplu strălucit de imparțialitate:
Soarele înveselește deopotrivă atât pe cei buni
cât și pe cei răi.

*

Dreptatea n'a putut să-și ridice brațele
sale răscumpărătoare, până ce n'a cunoscut
nedreptatea...

*

Semnele cele dintâi ale bucuriei și ale
mângâierii, au fost trezite în sufletul omului
de Lumină!...

*

Descoperind în deaproapele meu răul
din mine, îl urăsc și pe el...

Ceea ce e statornic în ochii oamenilor,
nu e decât o încercare a trăinicieii înșelătoare...

*

Adevărul n'ar fi adevăr, dacă ar avea
origine...

*

E greu să culegi material pentru conceperea
poeziei Infinitului...

*

Să n'am prilej de păcătuț, niciodată
nu m'ași putea apropia de Cremenele Vieții.
Păcatele sunt deci și ele o cale spre platoul
veșnic...

*

Mai demult, adevărul și minciuna au fost
dușmani de moarte. Azi însă sunt pe cale de
a se împăca...

*

A te codi, când ești centrul unei împrejurări,
ceți cere o soluție sănătoasă, înseamnă
o pustietate a sufletului...

*

Moartea mi-e cel mai bun prieten: el
mă cercetează în fiecare zi...

Oamenii mari răsar din cerbicia desti-
nului lor...

*

Parodia este un plagiat, îmbrăcat în hai-
nele originalității...

*

Prin desele negații, devii în urmă un
focar al celor mai meschine afirmări...

*

Unii spun: „Știu prea bine, că mă va
părăsi odată Viața“. Eu zic: În clipa Morții,
sunt convins că mă va cuprinde fiorul Vieții...

BCU Cluj / Centra* University Library Cluj

Răsbunarea și dragostea femeii sunt niște
ramificații ale izvorului maternității...

*

Cea mai frumoasă sărbătoare a sentimen-
telor omenești este rugăciunea...

*

Mulți se simt genii, când au făcut cu-
noștință cu câteva mediocrități...

*

Nici cucerirea celei mai puternice fortă-
reți nu e mai strălucitoare decât o mică cu-
cerire morală...

În viață nu poți numai înainta...

*

Acei, care înaintea lor nu văd aproape nimic și la spatele lor își simt Viața, se gătesc în apropierea Morții...

*

Cu oamenii de o seamă nu m'am potrivit nicicând și nici nu doresc să mă potrivesc, tocmai pentru că n'am găsit în ei mai mult decât în mine...

*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dușmanii fățiși sunt mai buni decât prietenii prefăcuți și ingrați, ce caută să te distrugă, numai ca să nu le descoperi prostia...

*

Când ești neliniștit, înseamnă că nu mai locuiești în tine nimeni...

*

Piedecile de a renunța azi la viață, sunt urletele precoce ale zilei de mâne...

Dacă pata păcatului s'ar ivi pe dinafara omului, el n'ar mai cuteza să păcătuiască, ori cel puțin ar păcătui mai rar...

*

În lume nu există nimic original! „Originalitatea“ e un cuvânt, cu care fixăm aproximativ un lucru presupus original...

*

Voința este flica laudei...

*

Scritorul, sau poetul, rareori urmărește în opera sa ceea ce încearcă să scoată din ea criticii. Totuși, și prin aceste erori poți deveni celebru...

*

Vieții, de care ești stăpânit, nu poți să-ți ceri mai mult decât cântărești tu...

*

Ridicându-mă deasupra oamenilor, aceasta nu mă îndreptățește încă să mă numesc „ființă supranaturală“, ci numai „subomenească“...

Ceea ce se vede departe, e mai aproape
de noi decât ceea ce se vede aproape...

*

Nu pot ūri realitatea, până ce veșuesc...

*

„Adevărul“ Domnului suntem noi; noi
însă nu putem fi „adevărul“ Domnului...

*

Viața omenească e efemeră, numai în
ochii celor ce iubesc comoditatea, evitând
munca...

*

Originea patimilor omenești trebuie cău-
tată în contopirea binelui cu răul... Nu toate
patimile sunt deci distrugătoare...

*

Pe cei buni îi iubesc pentru bunătatea
lor, pe răufăcători pentru răutatea lor...

*

Bucuriile provocate de un talent me-
diocru, sunt roadele premature ale unei ambiții
închipuie...

Cele dintâi zăvoare ale sufletului au fost
turnate din metalul rigid al singurătății...

*

Trecutul e ca o pădure tăiată, care în-
verzește și crește din nou...

*

Am numai 33 de ani, totuși povestea
sufletului meu e mai veche decât istoria ori-
cărui popor...

*

Seninătatea unui gând te poate conduce
spre cel mai seducător obscur...

*

Lumea s'a născut deodată cu mine: sfâr-
șitul meu deci trebuie să fie și al ei...

*

Viața e lumânarea pe care o suflă vâ-
tul: Moartea...

*

Castitatea creerului meu s'a păstrat
numai până în clipa, când începusem a mă
gândi...

*

Cântecul cel dintâiu al Nimicului a fost
Lumina...

Justificarea adâncă a oricărui lucru nu înseamnă încă Adevărul...

*

Și'n cea mai respingătoare ființă găsești urmele frumosului: astfel nu există nici o ființă urită...

*

Femeea e un complex al celor cinci arte, de aceea produce ea atât de rareori capod'opere...

*

Mi-am pus odată întrebarea: ce sunt?, dar în loc să dau vreo deslegare acestei întrebări, mă năpădi a doua întrebare: ce am fost?...

*

Rezerva de răbdare e cea mai bună deosebire între om și animal.

*

Dumnezeu nu știe să distrugă, numai să creeze. De aceea în Moarte n'ași putea înțelegări niciodată sfârșitul, căci ea este însuși Viața...

Albina se apropie de fiecare floare cu
câte un câtec, ca astfel să fie ospătată bine...

*

Unde și-ar privi Pământul murdăria, dacă
n'ar pluti deasupra lui oglinda Eternității?

*

Cheia minții nu se va putea introduce
în broasca Naturii, până când ea va fi stă-
pânită de gândul, ca s'o deschidă...

*

Vremea grăbește, fiindcă știe că va ră-
mâne întotdeauna fină...

*

Cu ce m'a răsplăti dragostea pentru
căldura ce i-o păstrez?

— Cu dragostea altora...

*

Oglinda Cerului se războiește mereu cu
aceea a mării, pentru că niciuna nu e stabilă...

*

Sufletul nu știe păcătui...

Lumea n'a descoperit până acum numai „adevăruri“; când va descoperi însă Adevărul, n'a mai avea ce să cerceteze, căci se va găsi în față cu Sfârșitul...

*

Fără-de-legile omenești sunt izvorul de iertare al Mântuitorului...

*

Ce deosebire este între norul ce tremură pe Cer și cugetul meu? Nimic: amândoi sunt prieteni călători, cari nu știu de unde au pornit și încotro pleacă...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*

Sufletele îngreunate de rele vorbesc mereu de mormânt, cele înălbite de frica lui Dumnezeu, de urcușuri înalte...

*

De ce nu-ți inspiră un sentiment înălțător ruinele unei case și de ce-ți trezește entuziasmul ruinele unei cetăți?

Adesea, într'o societate, care=și petrece
sgomotos, se întâmplă că, deodată toți cei de
față tac. Și atunci te întrebi: la a cui poruncă
s'a produs această tăcere neașteptată?

*

Soarta nu poate trăi nici pentru o clipă,
fără de tovarășa sa nedespărțită, Viața. Când
va înceta Viața, va muri și Soarta... Cât de
strălucită le va fi îngropăciunea! Se poate?
D-zeu știe oare să moară?

*

„Liniște, pace, tăcere“, sunt cuvinte cari
nu înseamnă nimic și nimeni nu le cunoaște
înțelesul. Cine va căuta totuși să le interpre-
teze, vom vedea într'ânsul însăși Pacea...

*

Zilele de toamnă, pline de negură, dar
între cari se mai amestecă și câte o dupămasă
înveselită de soare, se pot asemăna cu clipele,
în cursul cărora poetul concepe o poezie...

În orice suflet omenesc, pe lângă amărăciunile și bucuriile din el, arde și o flacăra. Ea este prezența începutului și sfârșitului nostru...

*

Două scânteii divine mi-au croit soarta: una, care m'a așezat în acest labirint de oase: Mama, alta, care mă va ridica spre cântecele neprihănite ale Nemuririi: Tatăl...

*

Mulți, sub masca de ași menține la suprafață prestigiul subred, neglijează bucurios frâna ordinii morale, care le poate aduce și lor prăpădul...

*

Scepticilor, din fire, le place să distrugă credința altora...

*

Cele mai obișnuite specii ale anarhiei sunt discreditarea și șantajul. Cea dintâi e rezultatul însinuărilor mișelești, iar a doua a amenințărilor cu dedesubturi sinecuriste...

O contradicție poate fi tot atât de convingătoare ori poate și mai prețioasă, decât afirmarea contrariată. Natural, aceasta depinde și de valoarea personalității, care susține, sau contradice ceva.

*

Războiul poartă în sine toți germenii răului, dar și pe aceia ai unei ere de abundență productivă.

*

Pasiunea de a se refugia în abstracțiuni e condiționată uneori și de mușamalizarea mediocrității.

*

Ce răsplată ar primi azi din partea Omenirii autorul unui remediu universal?

— Ar fi atăcat de toate individualitățile cu minte galinacee.

*

Fericirea nu lasă nicidecum loc pentru neprevăzut.

*

Cel ce spune azi adevărul, devine aspectul unei păsări cântătoare, urmărită de toate răpitoarele...

Desmorțirea completă a instinctului ți-o poate procura numai o stare de lucruri excesivă.

*

Adaptarea repede la un mediu, justifică, ori prevestește atitudinea ciudată de mai târziu a celui ce s'a adaptat cu ușurință . . .

*

Mentalitatea comună persistă până în momentul, când idolii ei sunt tămâiași egal de duhul circumstanței . . .

*

Pentru oameni există o singură emfiteoză: mormântul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cândva, postul de martir a fost cel mai greu de obținut; azi se câștigă însă cu ușurința uimitoare a unei emotivități . . .

*

Când cineva, fără să-l cunoști, se improvizează în apărător al cauzei tale, înseamnă că și dânsul suferă de acelaș necaz cu tine.

*

O întrebare fără răspuns:

Cari sunt normele conducătoare ale Naturii?

CUPRINSUL

Roadele umilinței

	Pag.
I. Cerul și-a închis porțile	7
II. Ridică-te, sufletul meu!	8
III. Floarea nu simte	9
IV. Pomul zilei de azi	10
V. N'am palate de marmură	11
VI. Imbie-mă, tu Primăvară	12
VII. Săgețile privirilor Lui	13
VIII. Un boboc de zambilă	14
IX. Trândăvia mea Te-a făcut	15
X. Icoana de deasupra capului meu	16
XI. Odată, pe la revărsatul zilei	17
XII. Tu, minune neobosită a bucuriei!	18
XIII. Nu știu de ce vorbesc	19
XIV. În lumina dorințelor	20
XV. Ce glumeț ești!	21
XVI. De când m'a privit	22
XVII. Un trandafir tinăr	23
XVIII. De n'ași fi umplut în fiecare zi	24
XIX. Pășeam prin încăperea aleei	25
XX. Cireada norilor	26
XXI. Când întunerecul se'mbracă	27
XXII. Dacă-mi umplu ulciorul	28
XXIII. Un pământean	29
XXIV. Ce privesc	30
XXV. Atâta mișcare e în această dimineață	31
XXVI. Acolo, unde rândunelele	32
XXVII. Unde și cine e ochiul mării?	33
XXVIII. Tu, umbră încărcată cu cercei de lumină	34
XXIX. Câteva zile	35
XXX. Cu ce sunt eu mai mic?	36
XXXI. Nu-ți lua în mână toiagul	37
XXXII. Intocmai, ca dintr'o coșniță	38
XXXIII. Visurile mă trezără	39
XXXIV. Cineva îmi șopti	40
XXXV. Rămâi Tu culmea	41
XXXVI. O ciocârlie	42

	Pag.
XXXVII. Mi-am tras clopotele	43
XXXVIII. Stătea după perdelele sufletului meu	44
XXXIX. Cui cânți, tu-pasăre?	45
XL. Era noapte târziu	46
XLI. Unul dintre prietenii mei	47
XLII. Unde să Te cau?	48
XLIII. Maramele Amurgului	49
XLIV. Inima Ta	50
XLV. Digurile Vieții	51
XLVI. De câte ori mă gândeam	52
XLVII. Nu sunt locul de înfăptuire al minunilor	53
XLVIII. Multe ființe m'au ispitit	54
XLIX. Bujorul Asfințitului	55
L. Tu, Intrare nezăvorită!	56
LI. Știu, c'ai ascuns odată în mine	57
LII. Câtă brumă	58
LIII. Un convoiu de oameni	59
LIV. Ești atât de hrăpăreț	60
LV. Mi-am săpat aznoapte	61
LVI. Faptele mele sunt foarfecele	62
LVII. Cerul mi-e cel mai bun tovarăș	63

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Icoane de promoroacă

— Copilitei mele, Beatrice —

I. Mi-am pus urechea	67
II. Am prins pe hoțul de jucării	68
III. Copilița mea, destăinuește-mi	69
IV. Te-am ridicat din leagăn	70
V. Cheamă în jurul Tău	71
VI. Ai spart ulcica	72
VII. Rugăciunea Ta e jocul	73
VIII. Tu-mi ești cel mai scump dar	74
IX. Ai țopăit veselă	75
X. Primăvara și-a desfăcut aripile	76

Din oazele gândirii

Maxime	79
------------------	----

